

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 lipca 1965 r.

w sprawie poboru opłaty uzdrowiskowej.

Na podstawie art. 5 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) oraz art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201, z 1959 r. Nr 11, poz. 60 i z 1963 r. Nr 57, poz. 309) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zleca się obliczanie i pobór w drodze inkasa opłaty uzdrowiskowej od osób przebywających w celach

wypoczynkowo-kuracyjnych w miejscowościach określonych w trybie art. 34 ust. 2 dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 16, poz. 87):

- 1) od osób przebywających w hotelach, pensjonatach, domach wypoczynkowych, schroniskach, obozowiskach turystycznych i podobnych zakładach, zwanych dalej ogólnie „zakładami” — kierownikom tych zakładów lub wskazanym przez nich pracownikom,
- 2) od osób przebywających w sanatoriach prowadzonych przez państwowe przedsiębiorstwa uzdrowiskowe — kierownikom biur usług tych przedsiębiorstw lub wskazanym przez nich pracownikom,
- 3) od osób innych niż wymienione w pkt 1 i 2, przebywających na terenach:
 - a) wsi — sołtysom,
 - b) miast i osiedli — wskazanym przez przewodniczącego prezydium właściwej rady narodowej pracownikom tego prezydium.

2. Organy finansowe prezydiów miejskich rad narodowych (rad narodowych osiedli) i biura gromadzkich rad narodowych mogą zawierać na zasadach określonych w niniejszym rozporządzeniu indywidualne umowy zlecenia inkasa opłaty uzdrowiskowej od osób określonych w ust. 1 pkt 3, jeżeli ze względu na miejscowe warunki taki sposób poboru byłby sprawniejszy.

3. W wypadkach określonych w ust. 1 pkt 1 i 2 kierownik zakładu (biura usług) obowiązany jest zgłosić niezwłocznie organowi finansowemu prezydium miejskiej rady narodowej (rady narodowej osiedla) lub biuru gromadzkiej rady narodowej pracowników upoważnionych do poboru opłaty uzdrowiskowej, podając ich imiona i nazwiska oraz miejsce zamieszkania.

§ 2. 1. Inkasenci wymienieni w § 1 pobierają opłatę uzdrowiskową w wysokości przewidzianej w uchwale właściwej rady narodowej za taką ilość dni pobytu, jaką po-

daje zgłaszający swój pobyt czasowy. W razie dłuższego pobytu opłatę za dalsze dni pobiera się przy przedłużaniu pobytu.

2. W razie niemożności pobrania opłaty uzdrowiskowej albo pobrania jej za niepełny okres pobytu, inkasent obowiązany jest zawiadomić o tym niezwłocznie właściwy organ finansowy lub biuro gromadzkiej rady narodowej, podając w zawiadomieniu miejsce czasowego pobytu osoby zobowiązanej do uiszczenia opłaty, miejsce jej stałego zamieszkania oraz kwotę należnej opłaty.

§ 3. Za pobór opłaty uzdrowiskowej organ finansowy prezydium miejskiej rady narodowej (rady narodowej osiedla) lub biuro gromadzkiej rady narodowej przyznaje inkasentowi wynagrodzenie w wysokości od 3% do 5% zainkasowanej sumy opłaty.

§ 4. 1. Inkasenci wydają na pobraną opłatę uzdrowiskową pokwitowanie według wzoru ustalonego w przepisach o rachunkowości budżetowej.

2. Pobrane kwoty opłaty uzdrowiskowej inkasent przekazuje na rachunek właściwego organu finansowego raz w miesiącu, w terminie do dnia 5 miesiąca następnego; w razie gdy zainkasowana kwota opłaty przekroczy 1.000 zł, inkasent obowiązany jest przekazać ją w dniu następnym po dniu, w którym zainkasowana kwota przekroczyła 1.000 zł.

3. Z zainkasowanej opłaty uzdrowiskowej inkasent przy jej przekazywaniu potrąca przypadającą mu kwotę wynagrodzenia (§ 3). Przepisu tego nie stosuje się do osób dokonujących poboru opłaty na podstawie umowy zlecenia, wymienionej w § 1 ust. 2.

§ 5. Wynagrodzenia, o których mowa w § 3, otrzymywane przez osoby określone w § 1 ust. 1 zwalnia się od podatku od wynagrodzeń.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 sierpnia 1965 r.

Minister Finansów: w z. *J. Kole*